

усочило погледи къмъ новия човѣкъ. Гласътъ на послѣдния издавалъ нѣкакво желание и нѣкаква сила. Трогнатъ отъ обстановката, още въ първата минута нашиятъ поетъ твърдо закрачилъ къмъ „господаря“ и съ мъжки гласъ го запиталъ за войводата. Една импулзивна натура бърже реагира на външнитѣ явления. Здравиятъ инстинктъ не чака да му пускашъ инъекции, за да те повлече тамъ, дѣто сж твоитѣ чувства, твоята мисль, твоето сърдце. Надаренъ съ умъ, надаренъ съ прѣдвидливостъ, съ цѣлия опитъ на историята, на руската конспирация и на Добревата чета — Христо Ботйовъ не могълъ да чака формалности, да бжде „прѣдставенъ“ на героя, нито пъкъ тоя разбиралъ отъ „етикицитѣ“ на новитѣ цивилизаторски врѣмена. Хаджи Димитъръ чака всѣки човѣкъ на дѣлото съ открити обятия, Христо Ботйовъ е тръгналъ „нови братия“ да търси, душата си тѣмъ да разкрие, та революция да дига. Революцията не е въпросъ на вѣжливостъ, а въпросъ на сила. Ботйовъ търси да съдаде тая сила и, да чака, той нѣма врѣме.

— Азъ съмъ, отговорилъ твърдъ единъ гласъ.

Това било гласътъ на Хаджи Димитъръ.

Разбрали се още съ първата срѣща двамата султанови душмани, разбралъ се хайдука съ комуниста, и още сжщата вечеръ Христо Ботйовъ спалъ до дѣсното рамо на Хаджията.

— Какъ е Добри, питалъ Хаджи Димитъръ.

По нѣкаква невѣроятностъ на нѣщата, Хаджи Димитъръ не се научилъ за участъта на Добри и неговата чета. Той мислилъ, че Добри се подвизава или изъ Одринско, или нѣйдѣ изъ Тракийскитѣ висини, но да прѣдполага, че е загиналъ мъченически — мисль не му миџавала. — Ахъ, другаритѣ ми, извикалъ Христо Ботйовъ, и сълзи потекли изъ очитѣ му. Всички до единъ изгинаха, прѣдадени отъ чорбаджии-изядници. Благоприятенъ случай се прѣдставилъ прѣдъ